

Življenje s stimulatorjem

Težko si je predstavljati, kako zelo lahko kronična bolečina vpliva na kakovost življenja. Gospa Nada je z bolečino živela dolga leta, zdaj pa jo s pomočjo nevrostimulatorja uspešno obvladuje. Objavljamo njeno zgodbo.

»Včasih mora človek doživeti nekaj hudega, da lahko sprejme svoje življenje z vsemi napakami, ki ga spremljajo skozi življenje. Največkrat ga življenje preizkuša skozi bolezen. Bolezen, ki vsakega prej ali slej doleti, nekatere zaznamuje trajno, nekatere samo opozori ...

Sama spadam med tiste, ki jim bolezen ni prizanesla in z njo bom živela do konca svojega življenja. Niti 40 jih še ne štejem, za menoj pa je sedem let boja, kdo bo zmagovalec ... Jaz ali bolečina?

Začelo se je čisto »preprosto«, kot pri mnogih ljudeh. Sem zelo visoke rasti in tempo življenja mi je narekoval hitro življenje. Služba, otroci, delo doma, študij ob delu ... Bil je natrpan delovnik, da včasih nisem vedela, kje se me glava drži. Vse sem zmogla, do tistega dne, ko sem po službi poiskala zdravniško pomoč na urgenci zaradi bolečin v hrbtenici. Nič resnega ni bilo videti - mislila sem si, ena injekcija, da mi omili bolečino in jutri bo navaden dan. Pa ni bilo tako!

Po zdravlilu ni bilo nič bolje, počutila sem se še slabše in komaj sem se pripeljala do doma. V bolečinskih mukah sem preživela popoldan in se tolažila, saj bo bolje. Pa ni bilo! Zvečer, s temo, mi je začela odmirati desna noga in mislila sem, da od muke ne bom zadržala več vode. Prosila sem moža, naj me pelje nazaj na urgenco, kajti tisti trenutek bi bila pripravljena tudi umreti, samo, da ne bi več bolelo.

Po pregledu na urgenci so me napotili v Klinični center Ljubljana, kjer so me hospitalizirali. Tri tedne sem preživela na opazovanju in pod močnimi zdravili. Potem so zdravniki postavili diagnozo: dve veliki herniji in potrebna nujna operacija.

Privolila sem v operacijo, saj so bile bolečine nevzdržne. Po opravljenem posegu so bolečine odnehale in z upanjem na normalno življenje sem se po odpustu iz bolnišnice odpravila v zdravilišče. Počutila sem se dobro in zdelo se mi je, da okrevam. Bolečine so me spremljale, ampak bile so zmerne in sem jih prenašala z upanjem, da čim prej minejo.

V zdravilišču se je zgodilo prvič ... na lepem mi je odpovedala desna noga in padla sem po tleh, čeprav ni bilo nobene ovire. Po posvetu z zdravnikom temu nisem posvečala preveč pozornosti. Bolečina se je večala iz dneva v dan in pripisovala sem jo padcu. Zgodilo se je drugič, pa tretjič ... Moje padanje je bilo vse pogostejše in bolečine vse večje. Nisem se bila več sposobna sama gibati, bila sem nestabilna in bolečina me je že stalno spremljala.

Moja trnova pot se je začela znova. Bolečine sem velikokrat tolažila s hrano, zdravili, ležanjem. Kilogrami so se mi počasi nabirali, jaz sem vsak dan težje živela. Zdravniki so me v ambulantah napotili domov z napotkom, naj telovadim, se veliko gibam in bo bolje. Toda kako?

Potem sem našla specialista, ki mi je postavil diagnozo notranje brazgotine na operiranem delu. Ponovno operacijo mi je odsvetoval, edina rešitev je bila vstavev nevrostimulatorja.

Prvič sem se srečala z besedo nevrostimulator, kaj šele, da bi vedela, kako to deluje. Bolečina me je močno opozarjala, da bo nekaj treba narediti, tako ne morem živeti.

In sem odšla v UKC Maribor do profesorja, ki mi je pomagal skozi prvo neznanje in me seznanil, na kakšen način aparat deluje. Strinjala sem se, da poskusimo še s to rešitvijo. Naredila sem vse teste in preizkuse, kazalo je, da mi bo morda res pomagalo.

Tako sem sredi poletja dobila vabilo, naj se oglasim v mariborskem kliničnem centru, kjer mi bodo vstavili nevrostimulator.

Operacija je minila brez zapletov in ko mi je profesor prvič vključil nevrostimulator, so bili občutki čudni. Nisem vedela, kako bo to vplivalo na moje življenje. Iz bolnice sem bila odpuščena in v meni se je spet bil boj, če je to tisto, kar sem pričakovala?

Tedni okrevanja so minili v boju same s seboj. Bolečine so me počasi zapuščale in začela sem normalno živeti. Prvi tedni so bili posvečeni moji novi aparaturi, ki me je spremljala, kamor koli sem odšla. Pred njo sem imela začetni strah in kar nekaj časa je minilo, da sem začela normalno živeti.

Bilo je še nekaj malih zapletov, ampak danes z nevrostimulatorjem živim, kot da ne obstaja.

Po dolgem času sem spet hodila na sprehode, ki so postajali vedno daljši, začela sem počasi delati razna lahka opravila, začela sem živeti normalno. Bolečina je zelo omiljena in včasih pozabim, da nisem sama, da imam v sebi spremljevalca, ki mi je omogočil kakovostno življenje. Kilogrami so počasi puhteli, ker sem imela možnost gibanja in hrana ostaja v hladilniku. Zdravila »Tramal«, ki so bila moja nujna oprema v omarici prve pomoči, zdaj samevajo na polici in vsakič, ko se zazrem v škatlico, mi nasmeh prekrije obraz, ki je prej velikokrat jokal od bolečin.

Zdaj z nevrostimulatorjem živim že leta, je moj spremljevalec, od katerega si ne bi upala ločiti. Včasih minejo dnevi, ko ga ne potrebujem in imam izklopljenega, včasih mora delati z nadurami, ker mu ne pustim dihati. Odvisno od mojega počutja.

Skratka, življenje z njim je postalo enostavnejše. Zahvala gre vsem mojim zdravnikom, ki so me poslušali, verjeli mojim bolečinam, me spremljali na moji poti in mi pomagali. Brez njih bi verjetno obupala nad življenjem, kajti živeti v stalnih bolečinah je nemogoče.

Življenje je lahko zelo lepo, če ga človek zna živeti. Dokler je človek zdrav, ne pomisli, da lahko pride dan, ki ti življenje obrne na glavo. Ko se to zgodi, je težko sprejeti, vendar gre naprej.

Lepo je živeti!»

Nada Rupnik, Črni vrh nad Idrijo